

stonden, wenschte men de aandacht van den Minister te vestigen op de verklaring door een commies der posterijen, als getuige en deskundige gehoord, afgelegd, dat een brief die dik is, bij de post niet geheel veilig is. Met verbazing had men van die verklaring kennis genomen. Men drong bij den Minister er op aan het korps der postbeambten zooveel mogelijk te zuiveren van onvertrouwde elementen. Een streng toezicht was noodzakelijk.

Postkantoor te Enschede. Het blijkt, dat te Enschede zal worden opgericht een nieuw postkantoor, waaraan dringende behoefte bestaat. Men vroeg evenwel of daarbij wel werd gedacht aan de groote uitbreiding der stad. Doet men dit niet, dan zal ook het nieuwe postkantoor binnenkort weer te klein zijn, gelijk reeds vroeger is voorgekomen.

Postkantoor te Leeuwarden. Indien men goed is ingelicht zijn de belemmeringen, welke volgens de Memorie van Antwoord aan de Tweede Kamer aan het maken van een plan voor het postkantoor te Leeuwarden in den weg stonden, thans opgeruimd.

Gaarne zou men vernemen of de aanbesteding van dat gebouw, waarvoor de terreinen reeds twee jaar geleden werden aangekocht, spoedig kan plaats hebben.

Rijkspostspaarbank. Gaarne vernam men het gevoelen van den Minister over de invoering van „Carnets de rente”, over welke zaak met diens ambtsvoorganger van gedachten gewisseld is bij de behandeling der begrooting voor het dienstjaar 1900.

Rijwielen voor boden. Men betoogde de wenschelijkheid om de boden die belast zijn met het bezorgen van telegrammen naar plaatsen, waar geen telegraaf- of telefoonkantoor is gevestigd, van rijwielen te voorzien.

Aldus vastgesteld 16 Januari 1902.

VAN NIEROP.

VAN ALPHEN.

MEINESZ.

'T HOOFT.

SCHIMMELPENNINCK VAN DER OIJE.

VOORLOOPIG VERSLAG DER COMMISSIE VAN RAP- PORTEURS over het ontwerp van wet tot vaststelling van het Xde hoofdstuk der Staatsbegrooting voor het dienstjaar 1902. (2)

Het afdeelingsonderzoek van dit wetsontwerp gaf aanleiding tot de volgende opmerkingen.

Een der leden behield zich voor bij de openbare behandeling dezer begrooting terug te komen op de uitbreiding van ons gezag in Oost-Indië, waartoe hij geene gelegenheid had bij de beraadslaging over de Indische begrooting.

Het denkbeeld om de bezetting onzer West-Indische koloniën op te heffen en de troepen door marechaussée te vervangen, vond bij verschillende leden instemming. Ook in de Engelsche West-Indische bezittingen zijn geen troepen.

Anderen gevoelden meer voor bezetting door mariniers. Zij verwezen voor dit voorstel naar hetgeen dienaangaande is opgemerkt in het verslag betreffende hoofdstuk VI der Staatsbegrooting.

Gevraagd werd of ter invoering der nieuwe Indische Mijnwet, een ambtenaar is uitgezonden, omdat deze veel voorbereidende maatregelen vordert, of ook omdat er tegen de invoering ernstige bezwaren zijn gerezen.

De aandacht werd gevestigd op het ontbreken voor het Nederlandsch-Indische leger eener bepaling als bij de wet van 9 April 1897 (*Staatsblad* n°. 83) voor de zee- en landmacht hier te lande is vastgesteld, dat bij veroordeeling tot gevangenisstraf of opneming

in de Rijkswerkinrichtingen de pensioenen worden ingehouden. Dit gemis geeft tot ergerlijke toestanden aanleiding. De Rijkswerkinrichtingen worden, als de gegageerden schulden hebben gemaakt, gebruikt als middel tot herstel van financiën. Naar aanleiding van de mededeeling van den Minister van Justitie in zijne Memorie van Antwoord aan de Tweede Kamer (bladz. 14), dat bij den Minister van Koloniën het voornemen bestaat het onderwerp nader te regelen, meende men op eenigen spoed te mogen aandringen.

Aldus vastgesteld den 16 Januari 1902.

VAN NIEROP.

VAN ALPHEN.

MEINESZ.

'T HOOFT.

SCHIMMELPENNINCK VAN DER OIJE.

VOORLOOPIG VERSLAG DER COMMISSIE VAN RAP- PORTEURS over het ontwerp van wet tot definitieve vast- stelling van de koloniale huishoudelijke begrooting van Suriname voor het dienstjaar 1902. (122)

Het afdeelingsonderzoek van dit wetsontwerp heeft aanleiding gegeven tot de volgende beschouwingen en opmerkingen.

Verscheidene leden vonden in de behandeling dezer begrooting aanleiding nogmaals hunne groote voldoening uit te spreken over het optreden van dezen Minister, die Suriname kent. Men vertrouwde, dat voor die kolonie nog een goede toekomst is weggelegd onder ons bestuur. Na de afschaffing der slavernij scheen alle belangstelling voor deze bezitting verdwenen. Zooals door onderzoek gebleken is, zijn er nog groote schatten aanwezig; slechts zijn er betere middelen van vervoer noodig en aanvoer van werkkrachten.

Nu deze Minister aan het hoofd van het Departement is gekomen, wilde men het uitspreken, dat zijn optreden op hoogen prijs werd gesteld en dat men bereid was de credieten toe te staan die de Minister zou noodig achten tot het in bloei brengen der kolonie.

Van andere zijde werd evenwel opgemerkt, dat blijkens de ingediende begrooting deze Minister geen opwekking noodig heeft tot het daarop brengen van meerdere uitgaven.

Voorts wees men er op, dat het een van de moeilijkste zijden van de taak van een Minister van Koloniën is om eene goede verstandhouding te bewaren met de gouverneurs. Met groot leelwezen had men gezien, dat de Minister zich onlangs had geplaatst op den stoel van den gouverneur. Ook van Surinaamsche zijde is men hier tegen opgekomen. Te meer klemde dit bezwaar, naar men meende, omdat de uitgaaf waarop men het oog had, geen betrekking heeft op een publiek werk van overwegend nut, doch op eene tractementsverhooging.

De Minister zelf zou zich vroeger als gouverneur er ook tegen gekant hebben, indien de Minister van Koloniën eigenmachtig had ingegrepen. Men wenschte hiertegen met ernst te protesteeren. Ook het stelsel van den Minister, waarvan hij bij het overnemen van de verschillende verhoogingen en nieuwe uitgaven is uitgegaan, dat niet behoort te worden geschrapt, wanneer het uitgaven geldt, waaromtrent niet met zekerheid door hem kan worden aangetoond, dat zij inderdaad onnoodig zijn, vond bij deze leden geen instemming. Men heeft gesproken over de autonomie der kolonie, doch deze kan alleen ongeschonden gehandhaafd worden, zoolang zij geen financieele steun noodig heeft. Is dit wel het geval, dan moet noodzakelijkerwijze iets van die autonomie worden ingeboet. Daarom moet op de begrooting niet meer worden toegestaan dan het strikt noodige. Men kon zich zeer goed voorstellen, dat de Minister eenige voorliefde voor deze kolonie gevoelde, maar die voorliefde mocht niet te ver gaan.

Hiertegenover werd evenwel nader aangevoerd, dat het hier een bijzonder geval geldt. Wanneer twee personen hetzelfde doen